

Door waar ik me in Lykke's situatie bevind, zie ik veel. Een groot deel van een (ondertussen ondenkbaar geworden) dagelijks ritme is er simpelweg niet meer. Dit valt weg en wordt door niets reëls vervangen. 2x in de week gaat ze naar een plek voor hoogbegaafde kinderen die ook uit school zijn gevallen (HAVIQ). Dit is meer tijdverdrijf dan een plek waar ze daadwerkelijk leert of kan ontwikkelen. Wanneer ze thuis is, zie ik haar vooral niks doen. Ze verveelt zich en is doelloos; op de bank zit ze op haar telefoon/naar een serie oid te kijken. Er is weinig tot geen boeiende stimulus of prikkel waardoor ze haar (al matige) zelfverzekerdheid kan verbeteren, of ze verbondenheid kan ervaren. Sociaal mist die verbondenheid ook; ze heeft niet veel contact met leeftijdsgenoten. Ze heeft een paar vrienden, maar die ziet ze niet vaak. Niks hiervan is aan haar om te verzorgen, maar veroorzaakt door een situatie die onvrijwillig aan haar wordt toegeschreven omdat verschillende systemen haar niet hebben kunnen vangen. Hiermee is zij door het vangnet (hoort te zijn) gevallen. Dit vind ik in Lykkes belang enorm jammer; ik zie dat zij een levensfase mist die de meesten wel hebben. Tegelijkertijd ervaart zij niet net zo vaak de overprikkeldheid, verwarring, sociale ongemak, of druk om te presteren die bij haar schoolervaring kwam kijken. Hiernaast heeft ze de tijd en ruimte om zichzelf en haar passies te ontdekken en begint deze meer achterna te gaan. Dit zie ik echter als enkele sterren in de ruimte waar Lykke verder als ongebonden astronaut door zweeft.

Mijn moeder is de enige ouder van Lykke en (onvrijwillige) uitverkorene om Lykkes situatie te verhelpen. Voor mij is dit verhaal gelijk aan dat van Sisyfus; oneindig proberen te duwen tegen een ongelooflijk zwaar object waar amper vooruitgang in blijkt te zitten. Ik zie ook dat deze rots moeten duwen haar op elk vlak (fysiek, mentaal, emotioneel) volledig uitput, en voortdurende frustratie, hopeloosheid en verdriet met zich meebrengt. Persoonlijk vind ik dit moeilijk omdat ik vrij weinig kan doen om de rots te bewegen, of ervoor te zorgen dat het voor mijn moeder minder zwaar is. In deze situatie voel ik mij compleet machteloos om haar te helpen.

Als ontwerper zie ik in deze (uitzichtloze) situaties juist veel ruimte om verandering, nieuw inzicht of verbetering te brengen. Ik zie veel mogelijkheden om vanuit een ontwerpend vertrekpunt in deze situatie te bewegen omdat er veel verschillende facetten van de situatie zijn die ik kan aanspreken - en mogelijk verbinden. Deze ruimtes die ik zie, koppel ik direct aan de ruimtes in het vangnet waar Lykke juist doorheen is gevallen.

Dit kan door deze ervaringen voelbaar te maken voor mensen buiten de situatie, door de verschillende partijen elkaars perspectieven te laten ervaren, door samen met deze partijen aan een nieuwe toekomst te werken voor dit soort gevallen, etc.

In dit alles moet ik mijzelf scherp houden als ontwerper en zien wanneer de verschillende delen van mij hierin belangrijk zijn, en deze inzetten wanneer geschikt.